

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 55/14
Λουξεμβούργο, 9 Απριλίου 2014

Απόφαση στην υπόθεση C-616/11
T-Mobile Austria GmbH κατά Verein für Konsumenteninformation

Είναι δυνατόν να απαγορεύεται εν γένει στους δικαιούχους πληρωμών να επιβάλλουν επιβαρύνσεις στους πληρωτές ανεξαρτήτως του επιλεγέντος μέσου πληρωμών

Τέτοια απαγόρευση μπορεί να επιβληθεί επίσης σε φορέα εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας

Η T-Mobile Austria, πάροχος υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας στην Αυστρία, προέβλεπε στους γενικούς της όρους ¹ τη χρέωση των πελατών της με έξοδα επεξεργασίας στην περίπτωση πληρωμής που πραγματοποιείται ηλεκτρονικά ή με μεταφορά από λογαριασμό μέσω εντύπου πληρωμής. Κατ' αυτόν τον τρόπο, χρεώνονταν πρόσθετα μηνιαία έξοδα ύψους 3 ευρώ στους καταναλωτές που ήταν συνδρομητές στο πρόγραμμα «Call Europe» και οι οποίοι είχαν επιλέξει τέτοιες μεθόδους πληρωμής ². Η Verein für Konsumenteninformation, μια αυστριακή ένωση καταναλωτών, εκτιμά ότι η πρακτική αυτή αντιβαίνει στον αυστριακό νόμο περί υπηρεσιών πληρωμών. Ο νόμος αυτός απαγορεύει, πράγματι, στους δικαιούχους πληρωμών να επιβάλλουν επιβαρύνσεις ανεξαρτήτως του επιλεγέντος μέσου πληρωμών. Η T-Mobile Austria, αντιθέτως, εκτιμά ότι ούτε ο εν λόγω αυστριακός νόμος ούτε η οδηγία της Ένωσης, την οποία αυτός μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη (οδηγία σχετικά με τις υπηρεσίες πληρωμών ³), έχουν εφαρμογή ως προς αυτήν, δεδομένου ότι δεν είναι πάροχος υπηρεσιών πληρωμών, αλλά φορέας εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας. Εξάλλου, η T-Mobile Austria υποστηρίζει ότι ο νομοθέτης παρέλειψε, κατά παράβαση της οδηγίας, να αιτιολογήσει την επίμαχη απαγόρευση και ότι ένα έντυπο εμβάσματος δεν συνιστά μέσο πληρωμών κατά την έννοια της οδηγίας.

Κατόπιν αιτήματος της ενώσεως καταναλωτών, απαγορεύθηκε στην T-Mobile, από το πρωτοβάθμιο και από το δευτεροβάθμιο αυστριακό δικαστήριο, να περιλαμβάνει την επίμαχη ρήτρα στις νέες συμβάσεις και να την χρησιμοποιεί στο πλαίσιο των υφιστάμενων συμβάσεων. Επιληφθέν σε τελευταίο βαθμό, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει την οδηγία στο πλαίσιο αυτό.

Στην απόφαση που εξέδωσε σήμερα, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η οδηγία παρέχει ρητώς στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να απαγορεύουν ή να περιορίζουν το δικαίωμα του δικαιούχου να ζητεί από τον πληρωτή επιβάρυνση για τη χρήση ενός συγκεκριμένου μέσου πληρωμών, λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης να ενθαρρυνθεί ο ανταγωνισμός και να προαχθεί η χρήση αποτελεσματικών μέσων πληρωμών. Η δυνατότητα αυτή εφαρμόζεται στη χρήση μέσων πληρωμών στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσεως μεταξύ ενός φορέα εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας (δικαιούχος πληρωμής) και του πελάτη του (πληρωτής). Το Δικαστήριο κρίνει, συγκεκριμένα, ότι η εν λόγω δυνατότητα των κρατών μελών αφορά τη σχέση που δημιουργείται μεταξύ ενός «δικαιούχου» και ενός «πληρωτή» και ότι ο φορέας εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας και ο πελάτης του μπορούν, εφόσον λαμβάνουν ή πραγματοποιούν πληρωμή, να χαρακτηρισθούν αντιστοίχως ως «δικαιούχος» και ως «πληρωτής».

¹ Όπως ίσχυε τον Νοέμβριο του 2009.

² Τούτο, αντιθέτως, δεν ίσχυε στην περίπτωση των συνδρομητών που είχαν επιλέξει αυτόματη μεταφορά από τραπεζικό λογαριασμό ή χρέωση πιστωτικής κάρτας.

³ Οδηγία 2007/64/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, για τις υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, την τροποποίηση των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ, 2005/60/ΕΚ και 2006/48/ΕΚ, και την κατάργηση της οδηγίας 97/5/ΕΚ (ΕΕ L 319, σ. 1).

Εξάλλου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η εξουσία των κρατών μελών δεν περιορίζεται στο να απαγορεύουν την επιβολή επιβαρύνσεων για τη χρήση συγκεκριμένου μέσου πληρωμών. Αντιθέτως, **επιτρέπει επίσης στα κράτη μέλη να απαγορεύουν εν γένει στους δικαιούχους να επιβάλλουν επιβαρύνσεις στον πληρωτή ανεξαρτήτως του επιλεγέντος μέσου πληρωμών, εφόσον η εθνική νομοθεσία λαμβάνει, στο σύνολό της, υπόψη την ανάγκη να προαχθούν ο ανταγωνισμός και η χρήση αποτελεσματικών μέσων πληρωμών.** Πέραν τούτου, τα κράτη μέλη διαθέτουν, εντούτοις, ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά την εφαρμογή της δυνατότητας που τους παρέχεται. Απόκειται στο Oberster Gerichtshof να εξακριβώσει εάν η αυστριακή νομοθεσία πληροί την προϋπόθεση αυτή.

Το Δικαστήριο διευκρινίζει, εξάλλου, ότι τόσο οι εντολές εμβάσματος μέσω εντύπου μεταφοράς, όσο και οι μέσω διαδικτύου εντολές εμβάσματος συνιστούν μέσα πληρωμών κατά την έννοια της οδηγίας. Όσον αφορά την ερμηνεία της έννοιας των μέσων πληρωμών, επισημαίνει ότι υφίστανται αποκλίσεις μεταξύ των διαφορετικών γλωσσικών αποδόσεων της οδηγίας αυτής. Δεδομένης της ύπαρξης τέτοιων μη εξατομικευμένων μέσων πληρωμών, το Δικαστήριο συνάγει ότι η κατά την οδηγία αυτή έννοια του μέσου πληρωμών μπορεί να καλύπτει μια μη εξατομικευμένη σειρά διαδικασιών που έχει συμφωνηθεί μεταξύ του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών και του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών και την οποία χρησιμοποιεί ο χρήστης προκειμένου να κινήσει εντολή πληρωμής.

Η T-Mobile ζήτησε τον περιορισμό των διαχρονικών αποτελεσμάτων της αποφάσεως.⁴ Το Δικαστήριο μπορεί να προβεί σε τέτοιον περιορισμό μόνον κατ' εξαίρεση. Για να συμβεί αυτό, πρέπει, μεταξύ άλλων, οι ιδιώτες και οι εθνικές αρχές να είχαν ωθηθεί σε συμπεριφορά μη σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης λόγω αντικειμενικής και σοβαρής αβεβαιότητας ως προς το περιεχόμενο των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης.

Το Δικαστήριο κρίνει ότι η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται στην υπό κρίση υπόθεση, καθόσον οι σχετικές διατάξεις της οδηγίας μεταφέρθηκαν ορθώς στην εσωτερική έννομη τάξη μέσω του αυστριακού νόμου περί υπηρεσιών πληρωμών. Διαπιστώνει, εξάλλου, ότι η T-Mobile δεν απέδειξε, ενώπιόν του, την ύπαρξη κινδύνου σοβαρών οικονομικών επιπτώσεων. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν δέχεται να περιορίσει τα διαχρονικά αποτελέσματα της αποφάσεως.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Κατά πάγια νομολογία, η ερμηνεία που το Δικαστήριο δίδει σε κανόνα του δικαίου της Ένωσης διαφωτίζει και διευκρινίζει την έννοια και το περιεχόμενο του κανόνα αυτού, όπως πρέπει ή θα έπρεπε να νοείται και να εφαρμόζεται αφοτου τέθηκε σε ισχύ. Ως εκ τούτου, ο κανόνας που έχει κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνευθεί μπορεί και πρέπει να εφαρμόζεται από τα δικαστήρια ακόμα επί εννόμων σχέσεων που γεννήθηκαν και συστάθηκαν πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της αιτήσεως ερμηνείας, εφόσον, εξάλλου, συντρέχουν οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν να αχθεί ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων η σχετική με την εφαρμογή του εν λόγω κανόνα διαφορά.